

G.P. TELEMANN

COLLECTED

Trio Sonata Fantasia Suite

Ronald Moelker
Niels Bijl
La Barca Leyden
Concerto Barocco

A detailed portrait of Georg Philipp Telemann, a German Baroque composer. He is shown from the chest up, wearing a large, curly white wig and a red coat with gold embroidery. The background of the entire image is a dark, textured surface with faint, repeating musical staves and notes.

Aliud

G.P. TELEMANN

COLLECTED

Trio Sonata Fantasia Suite

Ronald Moelker
Niels Bijl
La Barca Leyden
Concerto Barocco

Suite in a minor (ACD HA 009-2)

1. Ouverture	09:41
2. Les Plaisirs	03:28
3. Air à l'Italien	05:41
4. Passepied 1 & 2	00:35

Trio Sonatas (ACD HH 045-2)

5. Soave	01:54
6. Presto	01:40
7. Andante	02:04
8. Scherzando	01:44

Fantasia I in A (ACD 92HD03)

9. Vivace	02:24
10. Allegro	01:04

Fantasia II in a (ACD 92HD03)

11. Grave	00:47
12. Vivace	01:27
13. Adagio	01:32
14. Allegro	01:41

Fantasia VI (ACD BA 091-2)

15. Dolce	03:25
16. Allegro	01:16
17. Spirituoso	01:14

Suite in G (ACD HH 045-2)

18. Prelude	01:59
19. Air Dolce	03:14
20. Spirituoso	02:47

Fantasia 9 (ACD 92HD03)

21. Affettuoso	03:05
22. Allegro	01:34
23. Grave	00:23
24. Vivace	01:53

Cantata 5. (ACD HH 045-2)

25. Ein Jammerton, Largo	06:59
26. Recitativo, Jedoch mein Blick	01:01
27. Aria, In deiner Gnaden
offne Tiefe	04:18

Total Time:	1:08:52
--------------------	---------

**Georg Philipp
Telemann** (1681-1767),

if his mother had had her way, would never have become a composer. Despite the fact that he composed large-scale works from a very early age, his mother insisted that he should study law in Leipzig. But it was soon evident that his heart lay in music. Passing through Halle on his way to Leipzig, he took the opportunity to make acquaintance with George Frideric Handel, with whom he established a friendship. Telemann showed perseverance (a trait which was to stand him in good stead), and stuck to his ambitions as a composer. He gained a post in Leipzig, where he founded the Collegium Musicum later directed by Johann Sebastian Bach. Posts in Sorau, Eisenach (where he got to know Bach) and Frankfurt followed, and in 1721 he gained a top position as music director of nearly all the major churches of Hamburg. A year later he succeeded Reinhard Kaiser as artistic director of the Hamburg Opera. Until his death in 1767, Telemann lived and worked in Hamburg, and it would not be exaggerating to say that he was the most famous and popular composer of his day in Germany. This is partly due to the quality and scale of his oeuvre, and partly to the fact that he was a barn entrepreneur, conscious of his talent and quite capable of using all modern means to bring his music to the attention of the public. Unlike many of his

colleagues, Telemann was actively involved in the publication of his own works. He also founded *Der Getreue Musikmeister*, a sort of musical magazine in which new pieces by himself and others were published, thus finding their way into circles of domestic music making.

Telemann had good reason for his self-confidence, as appeared when he made moves to become involved in the Hamburg opera. His church employers hardly shared his enthusiasm, and requested him to abandon his plans. Telemann threatened to resign, and applied for the post of cantor at the Thomaskirche in Leipzig. He was accepted there, but his Hamburg employer wished to keep him and was obliged to raise his salary and withdraw his objections to things operative. And so Telemann did not turn up in Leipzig, and the church authorities there had to make do with their second choice: Johann Sebastian Bach

During his lifetime, Georg Philip Telemann was nothing less than a star. In our day, however, he has often been viewed primarily as a prolific writer. This is unjust, although it can hardly be denied that he wrote a lot of music - it is indeed the question whether there has ever been a composer with more pieces to his name. But the term prolific has had a negative effect on Telemann's reputation, and this is directly related to

our changing attitude through the centuries to the creative arts. Since the Romantic era, it has become increasingly important for a composer to create a unique, distinguishing oeuvre.

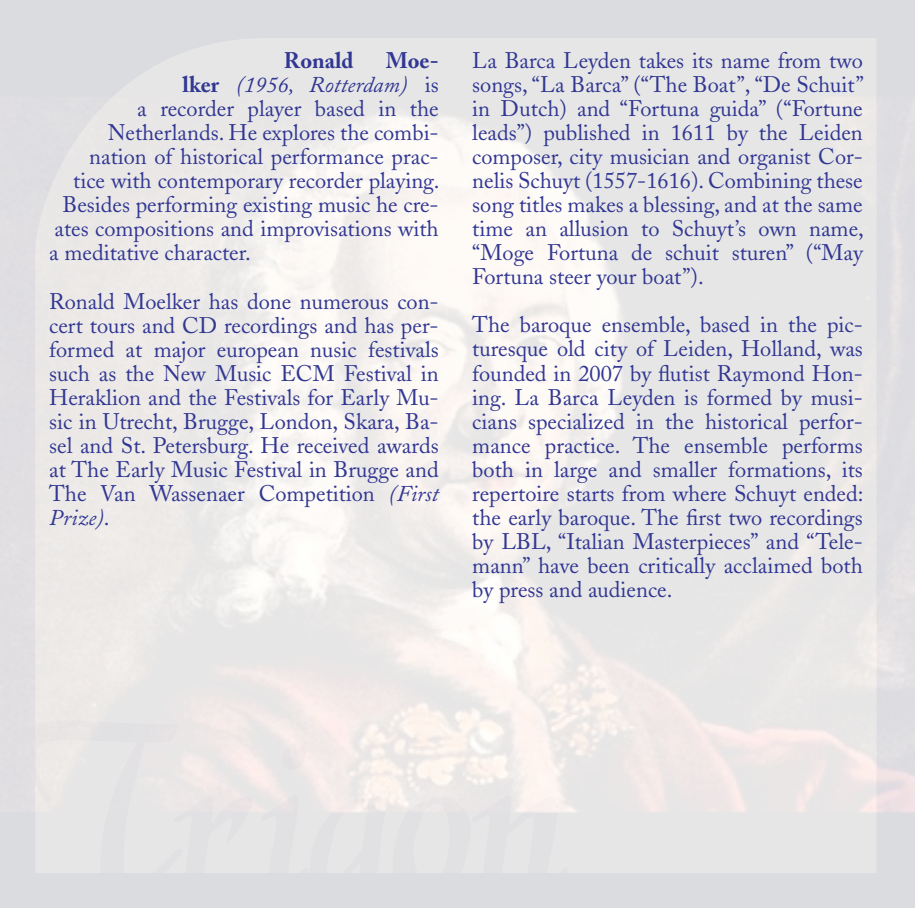
In the eighteenth century, composing was much more a craft - unavoidably so in view of the amount of music that was needed. The modern listener may enjoy hearing works from times past, but in the Baroque this was a different matter. Looking back into the past was less of a habit, and modern music was a significant aspect of cultural and social life. On the ease with which Telemann could produce works of high quality, George Frideric Handel said "he writes an eight-part piece just as easily as anybody else writes a letter".

Part of Telemann's oeuvre is without doubt background music of the very best sort, while another part is full of exceptional compositions, many of which are characterised by remarkably original use of harmony, rhythm and instrumentation. Through this modern style, Telemann played a prominent role in music history, paving the way, for instance, for the innovations of Joseph Haydn. Being solo pieces, the 12 Fantasias, together with the solo sonatas by J.S. Bach and C.P.E. Bach, occupy a unique place in the Baroque repertoire of flute players. Telemann employs 12 different keys and exploits the

characteristic colours and moods of each one of them. One could even make a modest comparison with the 24 keys employed by J.S. Bach in his *Wohltemperierte Klavier*. The opening movement of the Fantasia in D major is in the French style, imitating, as it were, an orchestral overture by Lully. One moment he is clearly inspired by the Polish folk music of which he was so fond, while the next, as in the opening of the G-major Fantasia, we hear the fragility of the opening of Bach's first cello suite. But perhaps the greatest merit of this series of fantasias lies in Telemann's ability to conjure up a whole universe by means of a few simple notes, as in the first bars of the A-minor Fantasia.

Although the fantasias are highly popular among flute players, this is hardly true of the rarely played Suite in G major. This large-scale work for traverso and harpsichord is a fine example of one of the main features of Telemann's style, combining as it does the national styles that dominated the music world of his day. Italian and French traits alternate, with the occasional touch of Polish folk music.

Ronald Moelker (1956, Rotterdam) is a recorder player based in the Netherlands. He explores the combination of historical performance practice with contemporary recorder playing. Besides performing existing music he creates compositions and improvisations with a meditative character.

Ronald Moelker has done numerous concert tours and CD recordings and has performed at major european music festivals such as the New Music ECM Festival in Heraklion and the Festivals for Early Music in Utrecht, Brugge, London, Skara, Basel and St. Petersburg. He received awards at The Early Music Festival in Brugge and The Van Wassenauer Competition (*First Prize*).

La Barca Leyden takes its name from two songs, “La Barca” (“The Boat”, “De Schuit” in Dutch) and “Fortuna guida” (“Fortune leads”) published in 1611 by the Leiden composer, city musician and organist Cornelis Schuyt (1557-1616). Combining these song titles makes a blessing, and at the same time an allusion to Schuyt’s own name, “Moge Fortuna de schuit sturen” (“May Fortuna steer your boat”).

The baroque ensemble, based in the picturesque old city of Leiden, Holland, was founded in 2007 by flutist Raymond Honing. La Barca Leyden is formed by musicians specialized in the historical performance practice. The ensemble performs both in large and smaller formations, its repertoire starts from where Schuyt ended: the early baroque. The first two recordings by LBL, “Italian Masterpieces” and “Telemann” have been critically acclaimed both by press and audience.

Niels Bijl

For Niels, it's all about musicality and integrity. Whether he's playing Bach on baritone, JacobTV on alto, Baldwin on soprano or original pieces written for him on his beloved tenor saxophone, it's all about bringing music to life. Niels Bijl is an exceptionally versatile saxophonist.

His major projects include CDs with repertoire for tenor saxophone, the Aurelia Saxophone Quartet, The Four Baritones and his collaboration with Ronald Moelker and many other varied musicians from accordion to harp to string quartet.

Highlights of his career are his Solo tenor saxophone tour Australia-New Zealand 2010. He has played on tour with Valeri Gergiev's World Orchestra for Peace. The theatre production Ik ben niet bang with René Groothof received the prestigious Silver Krekel Prize in 2012. In 2014 he shared the stage with esteemed colleague and friend Branford Marsalis, in Paradiso Amsterdam and in Niels' hometown Enschede.

As part of his integrity he gives back to young musicians. He has given numerous masterclasses almost everywhere in Europe as well as Japan, New Zealand, Australia, Brazil, Canada and America.

Concerto Barocco, literally translated means "the baroque concert". This name was chosen as it best describes what this ensemble is about. Concerto Barocco is an ensemble accommodating a wide range of instrumentations ranging from the trio to the full baroque orchestra. The basic principle of the ensemble's performances is that the music played is the best served by the instrumentation and performance practices developed and used in the period that the music was conceived.

Founded in 2001 Concerto Barocco has become an established link in the Netherlands music scene. Concerto Barocco presents a number of concert series per year with concerts performed in their home concert venue, The Waterstaatskerk in Hengelo (The Netherlands) and various other venues throughout The Netherlands and Germany

**Georg Philipp
Telemann** (1681-1767)

was als het aan zijn moeder had gelegen nooit componist geworden.

Ondanks het feit dat hij al op zeer jeugdige leeftijd grote werken componeerde stond zijn moeder erop dat hij in Leipzig rechten ging studeren. Dat zijn hart meer bij de muziek lag bleek al vrij snel. Toen hij onderweg naar Leipzig langs Halle kwam nam hij de mogelijkheid te baat daar Georg Friedrich Händel voor het eerst te ontmoeten. De heren sloten direct vriendschap. Telemann bleek een standvastige persoonlijkheid, een karaktereigenschap die hem in zijn verdere leven vaak van pas is gekomen, en werd uiteindelijk toch componist. Hij kreeg een aanstelling in Leipzig en richtte daar o.a. het Collegium Musicum op, dat later verder zou gaan onder leiding van Johann Sebastian Bach. Via aanstellingen in Sorau, Eisenach (waar hij Bach leerde kennen) en Frankfurt kreeg hij in 1721 een topbaan als muziekdirecteur van bijna alle grote kerken in Hamburg. Een jaar later volgde hij Reinhard Kaiser op als artistiek leider van de Hamburgse Opera. Tot aan zijn dood in 1767 leefde en werkte Telemann in Hamburg en het is niet overdreven om te stellen dat hij tijdens zijn leven als de beroemdste en meeste gewaardeerde componist van Duitsland werd beschouwd. Voor een deel heeft hij dit aan de kwaliteit van zijn omvangrijke oeuvre te

danken en voor een deel was hij vanwege zijn aangeboren ondernemerschap en zelfbewustzijn zeer goed in staat zijn muziek op een moderne manier onder de aandacht van het publiek te brengen. Zo hield Telemann zichzelf, in tegenstelling tot veel van zijn collega's, actief bezig met de uitgave van zijn eigen stukken. Hij richtte ook een soort muzikaal tijdschrift op, "Der Getreue Musikmeister", waarin nieuwe werken van hemzelf, maar ook van andere componisten, werden gepubliceerd en zo hun weg vonden naar de huiskamers van muziekliefhebbers.

Dat Telemann genoeg reden tot een zelfbewuste houding had bleek wel toen hij zich in Hamburg ook met opera bezig wilde gaan houden. De kerkbestuurders waren daar niet zo blij mee en wilde dat Telemann van zijn plannen af zou zien. Onmiddellijk dreigde Telemann zijn ontslag in te dienen en hij solliciteerde naar de functie van cantor in de Thomaskirche in Leipzig. Daar werd hij aangenomen, maar zijn werkgever in Hamburg wilde hem niet kwijt en zag zich genoodzaakt zijn salaris te verhogen en de bezwaren tegen zijn opera avontuur in te trekken. Toen Telemann uiteindelijk niet naar Leipzig kwam, moesten ze daar genoeg nemen met hun tweede keus: Johann Sebastian Bach

Tijdens zijn leven was Georg Philip Telemann een regelrechte ster. In onze tijd is zijn naam echter lange tijd verbonden geweest met de term “veelschrijver”. Ten onrechte. Men kan niet beweren dat Telemann geen veelschrijver was; het is maar de vraag of er ooit een componist heeft geleefd die meer composities op zijn naam heeft staan. Het misverstand rondom Telemann schuilt echter in de negatieve kwalificaties die met deze term samenhangen. En dit is dan weer een direct gevolg van de door de eeuwen heen veranderde houding ten opzichte van de scheppende kunst. Sinds de romantiek is het voor een componist steeds belangrijker geworden om een uniek, onderscheidend oeuvre te scheppen. In de 18e eeuw was componeren veel meer een ambacht. Dat kon ook niet anders, want er moest heel veel gecomponeerd worden. De moderne muzikliefhebber mag tegenwoordig dan misschien graag naar werken uit vervlogen tijden luisteren, in de barok lag dat anders. Men keek veel minder terug in de tijd dan nu, en moderne muziek was dan ook een belangrijk onderdeel van het culturele en maatschappelijk leven. Over het gemak waarmee Telemann kwalitatief hoogstaande composities afleverde zei Georg Friedrich Händel ooit : “hij schrijft een 8-stemmig stuk net zo makkelijk als een ander een brief schrijft”.

Een deel van zijn muziek is absoluut gebruiks muziek van het beste soort en een deel van zijn oeuvre zit vol met bijzondere composities die zich veelal kenmerken door een opvallend origineel gebruik van harmonie, ritme en instrumentatie. Door deze moderne componeerstijl heeft Telemann zeker een belangrijke rol gespeeld in de muziekgeschiedenis en heeft op die manier de paden geëffend voor bijvoorbeeld de vernieuwingen die Joseph Haydn later heeft doorgevoerd. De 12 fantasieën nemen, vanwege het solo karakter, samen met de solonates van J.S. Bach en C.Ph. E. Bach, een unieke plaats in binnen het barokrepertoire voor fluitisten. Telemann gebruikt 12 verschillende toonsoorten en speelt met de karakteristieke kleuren en emoties die voor iedere toonsoort verschillend zijn. Je zou dan ook een bescheiden parallel kunnen trekken met de 24 toonsoorten die J.S. Bach in zijn Wohltemperierte Klavier verkent.

De ene keer heeft Telemann zich duidelijk laten inspireren door de Poolse volksmuziek waar hij zo van hield, de andere keer doet het eerste deel van de fantasie in G haast meer denken aan de prachtige breekbaarheid van de opening van Bach's eerste cello suite. Maar misschien is de grootste verdienste van deze reeks fantasieën wel dat Telemann in staat is met de plaatsing van een enkele simpele noot

een heel universum tevoorschijn te toveren, zoals in de eerste paar maten van de fantasie in a. De fantasieën mogen zich misschien in een grote populariteit onder fluitisten verheugen, dit geldt echter in veel mindere mate voor de zelden gespeelde suite in G. Dit groots opgezette stuk voor traverso en klavecimbel is een prachtig voorbeeld van een van de kenmerken van Telemann's compositiestijl; het samenbinden van de nationale stijlen die de muziekwereld destijds beheersten. Zowel Italiaanse als Franse stijlenmerken wisselen elkaar af, met soms toch weer een vleugje Poolse volksmuziek.

Ronald Moelker (1956, Rotterdam) is een Nederlandse blokfluit virtuoos. Hij blinkt uit in de combinatie van historische en hedendaagse uitvoerings praktijken. Naast het spelen van bestaande muziek componeert en improviseert hij in een meditatieve sfeer.

Ronald Moelker deed talloze concerttours, Cd opnamen en speelde op vooraanstaande Europese muziek festivals zoals de New Music ECM Festival in Heraklion en het Festival for Early Music in Utrecht, Brugge, Londen, Skara, Basel en St. Petersburg. Hij ontving prijzen van The Early Music Festival in Brugge en The Van Wassenaer Competition (*eerste prijs*).

La Barca Leyden ontleent haar naam aan twee liederen van de Leidse componist, stadsmusicus en organist Cornelis Schuyt (1557–1616). In 1611 publiceerde hij 'La Barca' (de schuit) en 'Fortuna guida'. Samen vormen zij een zegenwens en zijn een zinspel op Schuyts naam: 'Moge Fortuna de schuit sturen!'

La Barca Leyden is opgericht in 2007 door Raymond Honing en bestaat uit vooraanstaande musici die zich hebben gespecialiseerd in de authentieke uitvoeringspraktijk van oude muziek. De thuisbasis is Leiden. La Barca Leyden sluit aan bij de rijke muzikale historie van deze stad. La Barca Leyden begint waar Cornelis Schuyt is geëindigd: bij de vroeg-barok. Het ensemble treedt op in kleinere en grote bezetting.

Niels Bijl

In Niels' leven staan muzikaliteit en integriteit centraal. Of hij nu Bach speelt op baritonsax, JacobTV op alt, Baldwin op sopraan of originele opdrachtwerken op zijn geliefde tenorsaxofoon, alles draait om het tot leven wekken van muziek. Niels Bijl is een uitzonderlijk veelzijdig saxofonist.

Zijn meest toonaangevende projecten zijn Cd's met repertoire voor tenorsaxofoon, het Aurelia Saxofoon Kwartet, De Four Baritones en zijn samenwerking met Ronald Moelker en vele andere musici met bijzondere instrumentcombinaties zoals accordeon, harp en strijkkwartet.

Hoogtepunten uit zijn carrière zijn de solotournee Australië-Nieuw Zeeland in 2010 en tournees met Valeri Gergiev's World Orchestra for Peace. De theaterproductie Ik ben niet bang met René Groothof ontving in 2012 de prestigieuze Zilveren Kerkel. In 2014 deelde hij het podium met gewaardeerd collega en vriend Branford Marsalis, in Paradiso Amsterdam en Niels' woonplaats Enschede.

Als deel van zijn integriteit geeft Niels zijn kennis door aan volgende generaties. Hij heeft talloze malen masterclasses gegeven in vrijwel geheel Europa, alsmede Japan, Nieuw Zeeland, Brazilië, Canada en Amerika.

Concerto Barocco, wat letterlijk vertaald "Het barokconcert" betekent. Deze naam is gekozen omdat hij het beste omschrijft waarom het gaat bij dit ensemble dat een breed scala van instrumentbezettingen in zich herbergt, van trio tot een compleet barokorkest. Bij de uitvoeringen van dit ensemble geldt het basisprincipe, dat de muziek het meest historisch verantwoord tot z'n recht komt als de instrumentatie en de uitvoeringspraktijk worden gehanteerd, die gangbaar waren in de tijd dat de muziek werd gecomponeerd.

Sinds de oprichting van 2001 heeft Concerto Barocco een aanzienlijke positie verworven in het Nederlandse muziekleven. Met als thuisbasis Hengelo (Ov) presenteert het ensemble jaarlijks een reeks concerten in de Waterstaatskerk in deze stad en op verschillende podia in Nederland en Duitsland.

Recorded in: The Netherlands
Production & distribution: Aliud Records
e-mail: info@aliudrecords.com

More information about our releases can be found at:

www.aliudrecords.com

More information about this CD can be found at:

www.ronaldmoelker.nl

www.nielsbijl.nl

www.labarcaleyden.nl

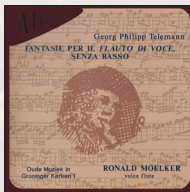
www.concertobarocco.nl

Producer: Jos Boerland

Engineer: Jos Boerland

Editing: Jelmer Veenstra

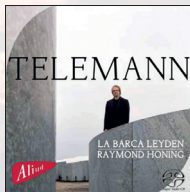
These CD's are Available on ALIUD:

ACD 92HD03

ACD HA 009-2

ACD HH 045-2

ACD BA 091-2

FANTASTA i.

ivare.

